

Je listopad, ten odřiles,  
a na Vltavu zrovna dnes  
spustila se z mračen  
hejna kačen.

\*

Hoblík – hled' me – hoblík,  
inu, tu mě máte,  
tančí za mnou hoblovačky  
jako pentle zlaté.

\*

I husa mluví řečí matek,  
posadí-li se u housátek,  
a volá na ně dojatá:  
Kdepak jste, moje děti zlaté!  
A když se na ně podíváte,  
jsou vskutku celá ze zlata.

\*

Podzimek dnes školu jistě zmešká,  
neloudá se, jde si jako jindy, co mu stačí dech,  
ale u školy vám v listí spatřil zeleného ježka,  
co tu usnul, těžko říci, na bříšku či na zádech?

\*

Sluníčko jde právě spát,  
ukládá se do poupat,  
růže, samé růže na lůžku,  
z růží má i podušku.

\*

Na sněhobílém polštáři  
spí krásná hlava maminčina.  
Hvězdy se nad ní rozzáří.  
Ne hvězdy, ale oči syna.

\*

Vějíř hrál všemi barvami.  
Tanečnice se otáčela a rozevírala jej  
proti oslepujícímu slunci.  
Taneční hudbu nebylo slyšet.  
Jen skřípění per a šelest  
staré hrací skříňky.  
Páv byl pyšný na své umění  
a na svůj duhový vějíř.

\*

Sedí panna na vrátkách  
o desíti kabátkách,  
je jí zima,  
až je siná.

\*

Železné zvíře  
otavu hryže  
na živé hoře.

\*

Slepý viděl zajíce,  
chromý za ním běžel,  
nahý ho strčil do kapsy.  
Co je to?

\*

Pletu chlívek  
pro pět ovec,  
čtyři pohromadě,  
pátá zvlášť.

\*

Přišel k nám bílý kůň,  
zalehl nám celý dvůr.